

[Boligministeren.]

der allerede er på vej til udførelse, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der i lovforlaget er indeholdt en overgangsregel for byggeri, der er blevet påbegyndt inden lovforlagets fremsættelse, eller hvor tilsagn om lån fra tredjeprioritetsinstitutter eller statsstøtte er meddelt inden dette tidspunkt. Jeg er også villig til at forhandle om en overgangsordning i videre udstrækning end den, der her har været nævnt.

Der er gjort nogle bemærkninger om, at denne regulering betyder en favorisering af det sociale byggeri, og her tør jeg nok sige, at har kritikken maskingeværer knitret livligt mod de forrige punkter i lovforlaget, så er det jo her, kanonerne har runget særlig uheldsvangert. Hvis vi prøver at analysere denne kritik, så langt som det er muligt at beskue den igennem krudtrøgen, så ser vi, at den sætter ind på to punkter.

Det første, jeg bliver kritiseret for, er, at jeg fastholder det statsstøttede sociale byggeri i det omfang, som det er fastsat i boligloven, nemlig et byggeri af 10.000 lejligheder for det kommende år; det svarer til det antal lejligheder, der i det sidste par år er blevet påbegyndt inden for denne byggesektor. Jeg har i min fremsættelsestale og under min foregående gennemgang stærkt understreget, at bolig mangelen først og fremmest er et problem for den mindrebemidlede del af befolkningen, og at forslaget som en logisk konsekvens heraf tilsigter, at der i forbindelse med reguleringen afvikling gives en fortrinnsret for det billigere byggeri. Det ville da være en ejendommelig logik, om forslaget herefter skulle gå ud på en nedskæring af den boligform, som efter hele sin karakter og organisation netop sigter på denne boligforsyning for disse befolkningsgrupper. Det sociale byggeri har særlige forudsætninger for at sætte ind her, og det ville være et fuldstændigt brud med den boligsociale linje, der er blevet fulgt lige siden krigen, hvis denne kategori nu pludselig skulle reduceres. Jeg har i min fremsættelses-

tale oplyst, at vi i fjor fuldførte næsten 35.000 lejligheder, og at vi sigter på at nå op på en årsproduktion på ca. 40.000. At vi med en fortsættelse af de sidste års stigningstakt har dette mål inden for rækkevidde i nær fremtid, anser jeg for givet.

Jeg har imidlertid også mødt kritik for, at jeg ikke har tildelt det statsstøttede sociale byggeri en øget plads, svarende til denne ekspansion, og jeg kan ikke bestride, at der er logik i denne kritik. Men jeg har ment, at vi i den foreliggende situation, ved den forestående afvikling, burde sikre, at der ikke fra dette byggeri skulle udgå noget stigende efterspørgselspres i en situation, hvor byggeønskerne fra anden side ligger uafklarede. Jeg kan føje til, at det ærede medlem hr. Kai Moltke sikkert har læst § 23 forkert, men det kan vi drøfte senere i udvalget.

Jeg har i min tale motiveret, hvorfor det var nødvendigt med en finansiel stramning. Jeg vil til det ærede medlem hr. K. B. Andersen og også til det ærede medlem hr. Thestrup, der omtalte den såkaldte Urbanplan, gerne sige, at for det statsgaranterede byggeri ligger kontrollen som tidligere omtalt stadig i boligministeriet. For så vidt angår byggeri med kommunal garanti, har dette — modsat byggeri med privat garanti og supplerende lån — haft et så begrænset omfang, at der ikke heri ligger nogen motivering for at udelukke kommunale garantier, der i visse tilfælde benyttes i stedet for statsgarantier. De planer, der navnlig for Københavns kommune foreligger om yderligere byggeri med rent kommunale garantier, vil først efterhånden komme til udfoldelse i større omfang, medens forslaget her ifølge sin midlertidige karakter først og fremmest sigter på byggesituationen i den nærmest forestående tid. Den såkaldte Urbanplan bliver næppe for den del, der har været omtalt her, kommunegaranteret byggeri, aktuel i 1964.

Jeg vil gerne sammenfattende om hele kritikken imod min foreliggende plan sige, at den forekommer mig at overse det væ-